

Para que no me olvides

Sonia Franch Espuny

Fa molts anys, en un petit poble ple de vida, es van conèixer dos infants anomenats Provi i Juan. Malgrat la seva curta edat, de seguida van connectar i van començar una bonica amistat que duraria tota la vida. Jugaven i caminaven junts per les places, compartint rialles i secrets sota el sol càlid de la tarda.

Amb el pas dels anys, aquella amistat d'infantesa es va transformar de manera natural en un amor tendre i sincer. Els caps de setmana, tots dos s'arreglaven amb il·lusió per anar a ballar a la famosa sala de la Ponderosa. Allà, entre llums tènues i melodies romàntiques, giravoltaven al compàs de la seva cançó preferida, Para que no me olvides.

Després d'anys de compartir somnis i moments inoblidables, la parella va decidir fer el gran pas i unir les seves vides en matrimoni. Amb cors plens d'esperança i un amor inqüestionable, van començar a construir una llar pròpia on regnava la alegria i el respecte mutu.

La felicitat de la parella es va multiplicar amb l'arribada de la seva primera filla, la Mònica. La petita va omplir la casa de nous sons, plors tendres i mirades plenes de curiositat que van derretir els cors dels joves pares.

Només quinze mesos després de la Mònica, va néixer la seva segona filla, la Sònia. La família s'expandia ràpidament, convertint la llar en un espai dinàmic on el bullici i l'amor anaven sempre de la mà.

Tot i les exigències de criar dues nenes pràcticament de la mateixa edat, Provi i Juan mai van deixar de treballar de sol a sol amb un esforç infatigable. Cada dia s'esforçaven al màxim per portar el pa a casa i assegurar un futur brillant per a les seves petites.

Les dues germanes, la Mònica i la Sònia, creixien juntes com un tàndem inseparable. Encara que de vegades feien alguna petita trastada pròpia de la seva edat, eren unes nenes extraordinàriament bones i responsables que cuidaven l'una de l'altra.

Les tardes a casa eren un mosaic de moments entranyables, on les nenes feien els deures mentre la mare els preparava un berenar calent i el pare arribava amb un somriure cansat però feliç. L'amor i la dedicació dels pares eren el pilar invisible que mantenia la família unida i fortificada.

Amb el pas del temps, les nenes es van fer grans, convertint-se en joves intel·ligents i afectuoses que reflectien tots els valors que havien après dels seus pares. Provi i Juan miraven les seves filles amb un profund orgull, sabent que tot el seu sacrifici havia valgut la pena.

I així, entre records inborrables, notes musicals d'aquella cançó d'amor i el pas constant dels dies, la vida d'aquesta família va continuar avançant amb serenitat. Un camí construït amb paciència, treball i una estima mútua que va perdurar per sempre.